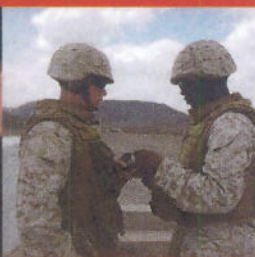
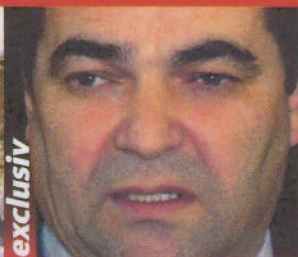

CEEĂ CE CONTEAZĂ

NR. 63, 17.08 - 06.09.2009, PREȚ 4,9

exclusiv

TICU LĂCĂTUȘU
după Everest,
urmează Groenlanda
străbătută pe schiuri

MIHAI NECOLAI CIUC
a declarat fals că este
necăsătorit, la cumpărarea
unui apartament în SUA

OPERAȚIUNI MILITARE
de amploare și
„Naval Defense
Exhibition” în Dobrog

ULTIMUL SHOW

Valeriu Lazarov

exclusiv

DUPĂ: SURPRIZE-SURPRIZE, DIN DRAGOSTE, IARTĂ-MĂ,
GENIALI, ACADEMIA VEDETELOR, CIAO DARWIN,
BATEM PALMA, CEI MAI IUBITI, PLOAIA DE STELE,
PLOAIA STELUTELOR, SOȚ ȘI SOȚIE, SARABANDA,
JUMĂTATEA TA, HELLO GOODBYE, FURORI, SUB ALT CHIP,
STELE DE 5 STELE, NOAPTEA ERORILOR, IMPREVIZIBILII,
VOCEA INIMII, SECRETUL MARIEI, FETELE MARINARULUI,
SUB ALT CHIP, CHIQUITITAS

! Următorul număr al revistei va apărea la data de 07.09.2009

Q

SUMAR

Nr. 63

17.08-06.09.2009

„Saint Malo a fost unul dintre orașele Franței cele mai amenințate de englezi cu secole în urmă, când Franța și Anglia, neavînd altceva mai bun de făcut, se țineau de războaie, unul dintre ele durînd chiar o sută de ani.”

de Ion Cristoiu

3 Floriana Jucan

Jurnal

10 Observator

14 Ion Cristoiu

Războaiele franco-engleze s-au dovedit și ele bune la ceva!

16 COVERSTORY

Valeriu Lazarov – ultimul interviu

INTERN

24 Politic

Radu Mazăre în război cu „procurorii slugoi ai lui Băsescu”

27 Cât costă președinția României?

28 Meteorologie politică

30 Editorial – Vasile Dâncu

Intelectualii fără chip

32 Economic

Daniel Dăianu: „Fondurile europene pot salva economia”

36 Marea restructurare, țepă sau economie la buget?

38 Editorial – Mircea Coșea

Prea târziu, prea puțin, prea încet

40 Investigații

Necolaiciuc, fals în declarații pentru apartamentul din SUA

44 Un român în Area 51 și un OZN în direct la BBC

50 Viciul de procedură care a eliberat 14 arestați

52 Medicii, obligați să încalce drepturile pacienților

56 Furt la confiscări

60 Dobrogea, capitala industriei mondiale de apărare

64 Lifestory

Constantin Lăcătușu – După Everest urmează Groenlanda

70 In memoriam

Cancerul?! ... Folkit!

74 Social

Interese obscure în spatele afacerii „Spiru Haret”

75 Religie

Adormirea Maicii Domnului

EXTERN

76 Politic

Țarul Putin - 10 ani la putere!

79 Știri

Turcia face un joc dublu

LIFE

80 Stil

Haina face IQ-ul

82 Jetset

84 Travel

Vacanță cu stafii. Multe stafii

CALEIDOSCOP

86 Bibliotecă

88 Operă

92 Cultură

94 Film

44
INVESTIGAȚII

Un român în
Area 51 și un OZN
în direct la BBC

30

POLITIC

Intelectualii fără chip

16
COVERSTORY

Valeriu Lazarov, ultimul interviu

32
ECONOMIC

Daniel Dăianu: „Fondurile europene pot salva economia”

88

OPERĂ

Elena Mosuc:

„Nu speram să
ies vreodată din
România”

Foto: MONEY EXPRESS / László Ráduly

Elena Mosuc:

„Nu speram să ies vreodată din România”

EVELINE
PĂUNA

Este ARTISTA care se bucură de glorie pe cele mai mari scene ale lumii. Este DIVA care nu suferă vreo secundă de autosuficiență, este FEMEIA care a trecut de 40 de ani, dar trăiește cea mai intensă poveste de dragoste a vieții ei. Este Elena Mosuc, în exclusivitate pentru Q Magazine!

Q Magazine: Purtați un nume sfânt – Elena. Vă simțiți protejată de acest nume?

Elena Mosuc: Preotul ortodox de la Viena, părintele Nicolae Dura, mi-a spus că am un nume foarte frumos care înseamnă „cea strălucitoare”. Da, bineînțeles că sunt protejată de o sfântă! În Țara Sfântă am pășit și eu, în nenumărate rânduri.

Q: A fost odată o învățătoare care visa să ajungă soprană. A renunțat la cariera în învățământ pentru a intra în corul Operei din Iași. Cât de greu i-a fost să ia această decizie?

E.M.: A fost greu. Inima mă îndemna să fac pasul decisiv către muzică, dar realita-

tea de atunci mă împiedica. Unii ziceau să rămân învățătoare pentru că aveam un titlu și o meserie sigură și frumoasă, la o școală renumită din centrul Iașului, alții ziceau să urmez îndemnul inimii. Un an de zile m-am frământat pentru a lua decizia justă. Și, după un an de chin interior, mi-am zis că îmi asum riscul și am intrat în corul Operei din Iași. Nu a trecut mult... în aceeași stagiune am debutat cu Regina Noptii din opera „Flautul fermecat” de Mozart, sub bagheta maestrului Corneliu Calistru.

Q: Cât de greu este să-ți transformi condiția socială din „anonimă” în „divă”?

E.M.: Eu îmi doream să cânt, nu m-am gândit niciodată că voi deveni o divă... E adevărat că am ajuns, dar în momentul în care sunt pe scenă, eu sunt un instrument al lui Dumnezeu care aduce bucurie în sufletele oamenilor. Simt că prin mine Dumnezeu se răsfrânge în inima ascultătorilor – de aceea, de multe ori, spectatorii plâng în anumite momente. Vocea pe care o am nu e meritul meu, e un dar divin.

Q: Ați fost respinsă de trei ori la Academia de Muzică. În același timp câștigați premii importante peste hotare, de pildă premiul I la Concursul ARD München. De ce Universitatea din Iași era atât de greu de atins? De ce nu ați încercat și în alte orașe?

„Eu mă consider un copil al Zürichului. Bineînțeles că, dacă aș fi fost într-un alt ansamblu, să zicem la Târgu Frumos, nu puteam să am nivelul de acum.”

LITARE

brogea

exclusiv

E.M.: Toată lumea știe cum erau timpurile pe atunci. Erau locuri puține la conservator, cam trei locuri pe an sau o dată la doi ani. Relațiile jucau un rol important în acceptarea cuiva la conservator. Eu, cum nu aveam relații și nici posibilități materiale pentru a-mi face relații, a trebuit să aștept. Dar, sinceră să fiu, nici nu mă mai gândeam la conservator. Eu studiam în particular și învățam pentru mine. Nu speram să ies vreodată din România, mă resemnasem într-un fel. Abia în 1990, la a patra încercare, am reușit la examenul de admitere și asta pentru că, probabil, au fost mai multe locuri. Ar fi fost prea de tot să nu reușesc. Eram prea pregătită ca să rămân din nou în afară...

Q: În 2009 ați obținut titlul de „doctor în muzică“, la Universitatea din București. Lucrarea care vi l-a adus a fost „Tema nebulniei în opera italiană din prima jumătate a secolului al XIX-lea“. De ce ați ales acest subiect pentru teza de doctorat?

E.M.: Ideea cu doctoratul s-a furisat ușor în mintea mea, acum patru ani. Și asta mai mult din punct de vedere practic, gândindu-mă la viitor: profesorii care au doctoratul au prioritate în cariera didactică. Dar, în același timp, m-am gândit că este o ocazie să aprofundez ceea ce eu fac zilnic în carieră. Majoritatea eroinelor de belcanto pe care le interpretez prezintă anumite labilități psihice ajungând, de multe ori, în stadiul de nebulnie temporară sau chiar permanentă, m-am gândit că e o idee minunată să scriu o lucrare despre această problemă.

ESTE PRIMA SOPRANĂ DIN EUROPA DE EST CARE A PRIMIT „SIOLA D'ORO”

Q: Sunteți prima soprană din Europa de Est care primește, tot în 2009, Premiul „Lina Pagliughi : Siola d'oro“, oferit de asociația criticilor din Italia. Ce înseamnă acest premiu pentru cariera dvs.?

E.M.: Sunt foarte mândră de acest pre-

miu, pentru că este acordat sopranelor de coloratură care au o carieră vastă, cum a fost Lina Pagliughi, soprana în onoarea căreia s-a inițiat acest premiu care se acordă bienal. Acum doi ani i s-a acordat celebrei Joan Sutherland pentru minunata sa carieră artistică... Înainte, alte soprane celebre precum Luciana Serra, Mariella Devia, June Anderson, Sumi Jo, au fost onorate pentru cariera lor. Din anul 1983, când s-a decernat prima dată, eu sunt a 13-a soprana căreia i s-a oferit acest premiu: o bijuterie în formă de pasăre (siola înseamnă pasăre de mare), din aur alb și bătută cu diamante, în valoare de 20.000 euro. Sunt foarte mândră că sunt prima româncă care îl obține și, în același timp, este o mândrie pentru România. Nu?! E cel mai prestigios premiu italian, iar faptul că sunt prima din estul Europei care îl primește este o onoare și mai mare. Dar eu rămân umilă în fața artei mele – „Io son l'umile ancella del genio creator” / „Eu sunt instrumentul umil al geniului creator” – citat din aria Adrianei din opera „Adriana Lecouvreur” de Cilea.

Q: Nebunia Luciei, dragostea definitivă a Violettei, frumusețea Gildei. Ce este mai greu de redat pe scenă?

E.M.: Aș tinde să spun că Gilda ar fi mai ușoară, deși nu este așa. Are o arie – Caro nome – adevărată poezie. Este destul de dificilă prin scrierea muzicală, coloraturile și frazarea giovanilă, destinată unei soprane de coloratură, dar, de la actul doi, rolul devine dramatic. Gilda devine femeie, iar acest lucru trebuie redat vocal. Acea vendetta cântată împreună cu Rigoletto cere voce și mult dramatism, la fel și finalul scenei cu furtuna; iar la final, înainte de a muri, e din nou vocea îngerească. De multe ori am comparat rolul cu Violetta, care necesită trei vocalități. Multe soprane lirico-spinte ar dori să cânte Violetta, dar aria, E strano,

le împiedică, deoarece presupune ușurință vocală în interpretarea coloraturilor scrise. Lucia, la fel, necesită dramatism în voce, dar și lejeritate și foarte mare ușurință în coloraturile scrise de Donizetti în majoritatea numerelor muzicale ale Luciei. Nu mai spun de scena nebulniei, care abundă în fraze pline de coloraturi și cadențe, culminând cu „cadența cadențelor”, cum îi spun eu celei cu flautul (respectiv glass-harmonica, instrumentul inițial la care Donizetti s-a gândit în realizarea scenei nebulniei). Acea cadență pe care o interpretăm astăzi (variantea Callas sau Sutherland sau oricare, cel mai mult însă se cântă Callas), nu a fost compusă de Donizetti, ea s-a dezvoltat în timp, prin contribuția diverselor soprane care au interpretat rolul, ajungându-se la varianta de astăzi, fără de care nu ar putea exista scena nebulniei Luciei.

Q: CV-ul vă consemnează pagini întregi. Spuneți-mi, vă rog, trei momente de o importanță capitală din cariera dvs.

E.M.: Cred că prima stație a fost München, cu un concurs care, pur și simplu, mi-a schimbat total drumul vieții din toate punctele de vedere. A doua stație ar fi Zürich, care mi-a marcat definitiv viața profesională și personală (sunt căsătorită cu un avocat elvețian, Christoph, care mă cunoaște de când sunt la Zürich și am o familie grozavă acolo care mă divinizează) și a treia... să zicem debutul la Scala din Milano. Au mai fost Staatsoper München, Staatsoper Viena, Staatsoper și Deutsche Oper Berlin (în toate aceste teatre, de multe ori aplauzele finale depășesc jumătate de oră și zic asta fără să exagerez), Hamburg, aparițiile regulate în teatrele italiene și în care îmi place grozav să cânt, Arena di Verona, Veneția, Genova, Roma, Napoli, sau alte teatre europene – Paris, Toulouse, Covent Garden... sau în Japonia, la New National Theater Tokyo și altele.

Q: În România, cultura „vinde” tot mai puțin. Se întâmplă numai în țara noastră sau este un fenomen internațional?

E.M.: Personal nu simt asta. Teatrele de operă își „vând”, cum spuneți, în continuare spectacolele, festivalurile sunt pline! Însă, din păcate, se simte, o înrăutățire a situației financiare, mai ales în Italia, unde teatrele de operă suferă foarte mult momentan și unde multe producții sunt anulate. Mi s-a întâmplat și mie. Am auzit că multe teatre vor fi nevoite să se închidă. E tragic!

Q: Agenda vă este plină până în iulie 2010: Opera din Zürich, Tokio, Berlin, Torino, Opera Națională din Grecia... Când veniți și în România?

E.M.: Am proiecte pentru mai mult timp, dar pe pagina mea de internet trec numai angajamentele pe o stagiune în avans. În ianuarie voi reveni la Scala cu Gilda și în decembrie cu Lucia, iar în octombrie 2010 voi avea debutul la Met. În România voi veni cu două concerte la Iași, unde nu am mai cântat de patru ani. Voi avea două concerte la Filarmonica din Iași. Primul pe 5 și al doilea pe 8 mai.

Q: Este vreo scenă internațională pe care v-ați dorit să cântați și nu ați ajuns încă?

E.M.: Visul de a cânta la Met se va realiza la anul. Rolul pe care îl voi interpreta nu e unul preferat, e vorba de Olympia, în „Povestirile lui Hoffmann”, operă în care eu, de obicei, interpretez toate cele patru roluri principale feminine, însă am acceptat pentru că de mult mi-am dorit Met-ul. Sper să am ocazia după aceea să fiu invitată pentru un rol de belcanto care îmi pune mai mult în evidență calitățile vocale și interpretative. Sper să revin la Covent Garden unde am cântat acum câțiva ani Regina Noptii și îmi doresc mult să cânt măcar o dată la Teatrul Colon din Buenos Aires și la Opera din Sydney.

ÎN ROMÂNIA, DOAR PENTRU 48 DE ORE!

Q: Este adevărat că, pentru o ediție a Festivalului Enescu, v-ați întors în țară doar pentru 48 de ore?

E.M.: Da, în 2007. Începusem de două zile repetițiile pentru „Povestirile lui Hoffmann” la Hamburg și, pentru că eu interpreтам

toate cele patru roluri feminine, o mare piatră de încercare datorată vocalităților diferite, nu puteam lipsi mult. Domnul Hollender a ținut mult să vin la deschidere, i-am promis, am venit, dar am stat doar două zile. Cât am făcut repetiția și concertul.

Q: Unii artiști din țara noastră nu-și permit, de multe ori, ca după spectacol să meargă acasă cu un taxi. Cât de apreciați sunt oamenii de cultură, în Elveția, de pildă?

E.M.: Artiștii de valoare sunt în general plătiți corespunzător. Astăzi, cu problemele financiare existente în lume nu este chiar atât de ușor, dar cei de prim rang, nu au probleme financiare.

Q: Apropo, dvs. ce mașină conduceți? Aveți șofer?

E.M.: Nu am șofer, dar îmi place să conduc Mercedesul meu cumpărat anul acesta... Bine, îl conduc când sunt acasă, în rest stă în garaj...

Q: Unii artiști români, care cunosc succesul peste hotare, se întorc, în doar câțiva ani, cu o limbă română stâlcită. Argumentează că viața în străinătate le-a schimbat accentul. Credeți că este doar o strategie de PR?

E.M.: Hai să fim serioși! Eu nu cred că e posibil ca un cântăreț care, în plus, mai are și ureche muzicală, să uite limba maternă... E imposibil! Bine, se întâmplă în anumite momente să-ți vină în minte un cuvânt nemțesc sau italian, deși vrei să-l spui în românește, dar nu se poate să uii limba maternă!

Q: Locuiți la Zürich. Ce amintiri din România ați luat cu dvs.?

E.M.: Credința în Dumnezeu e ceva de valoare dobândit de mine. În Vest lipsește destul de mult!

Q: Sunteți o femeie frumoasă. S-a întâmplat ca, de-a lungul carierei, să vi se propună anumite compromisuri pentru a fi distribuită în roluri importante?

E.M.: Sunt mândră că tot ceea ce am realizat în cariera mea, am realizat prin forțe

proprii. Nu am fost absolut niciodată împinsă sau susținută de nimeni. Când mă uit în oglindă, mă privesc fără să-mi reproșez absolut nimic. Mi-am construit o carieră solidă, încet, dar sigur. Nu am fost o cometă, cum sunt multe din ziua de azi. Nu aș face absolut niciodată niciun compromis pentru a obține un contract sau altul. Nu mi-aș dori să spun niciodată mulțumesc nimănui, doar lui Dumnezeu.

Q: E soțul marea iubire? Aveți copii?

E.M.: Cristoph...bineînțeles! E mereu alături de mine, luăm decizii împreună, ne iubim, mă divinizează. Ce-aș putea să-mi doresc mai mult?!...Copiii încă nu au venit.

Q: Diva care, pe scenă, poartă rochii atât de prețioase, poate fi întâlnită și în parc purtând jeanși?

E.M.: Sunt o femeie tânără, normală! Bineînțeles că sunt de multe ori în jeanși... Cum credeți că merg la repetiții?!

Q: Ce purtați la mână? O brățară împletită la mănăstirile din Moldova natală, sau un ceas elvețian?

E.M.: La mâna stângă un ceas elvețian și la mâna dreaptă o brățară cu iconițe mici, pe care mi-am cumpărat-o la Iași, de la Sf. Paraschieva.

Q: Cât de dor vă e de o plimbare în Parcul Copou?

E.M.: Bună ideea. Data viitoare când vin la Iași (cred că în august), îl iau pe Christoph de braț și mergem la plimbare pe la Teiul lui Eminescu... ■

